

Απόφαση 322 / 2018 (Α1, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 322 / 2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α1' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Βασίλειο Πέππα, Προεδρεύοντα Αρεοπαγίτη (κωλυμένου του Αντιπροέδρου του Αρείου Πάγου Γεράσιμου Φουρλάνου), Γεώργιο Λέκκα, Αθανάσιο Καγκάνη, Ιωάννη Μπαλιτσάρη και Αγγελική Τζαβάρα, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στις 9 Ιανουαρίου 2017, με την παρουσία και του Γραμματέα Γεωργίου Φιστούρη για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του αναιρεσιόντος: Α. Μ. του Γ., κατοίκου ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Κωνσταντίνο Λιούμα και κατέθεσε προτάσεις.

Του αναιρεσιβλήτου: Η. Τ. του Μ., κατοίκου ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του Χαρά Καζάντζη με δήλωση κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ και κατέθεσε προτάσεις.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 14/12/2009 αγωγή του ήδη αναιρεσιβλήτου, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Ιωαννίνων.

Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 384/2012 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 148/2014 του Μονομελούς Εφετείου Ιωαννίνων.

Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναιρεσιών με την από 8/9/2014 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Η Εισηγήτρια Αρεοπαγίτης Αγγελική Τζαβάρα ανέγνωσε την από 22/2/2016 έκθεσή της, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της κρινόμενης αίτησης αναίρεσης.

Ο πληρεξούσιος του αναιρεσιόντος ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως και την καταδίκη του αντίδικου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με την κρινόμενη αίτηση αναίρεσης προσβάλλεται η αντιμωλία των διαδίκων εκδοθείσα κατά την τακτική διαδικασία 148/2014 τελεσίδικη απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Ιωαννίνων, η οποία, κατά παραδοχή της από 14-3-2013 έφεσης του αναιρεσιβλήτου κατά της 384/2012 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ιωαννίνων, αφού εξαφάνισε την εκκαλούμενη απόφαση, που είχε απορρίψει, ως ουσιαστικά αβάσιμη, την από 14-12-2009 (αριθμ. Καταθ. .../15-12-2009) αγωγή αποζημίωσης από αδικοπραξία (εμπρησμός από αμέλεια) του αναιρεσιβλήτου, δέχτηκε εν μέρει την αγωγή αυτή και υποχρέωσε τον εναγόμενο αναιρεσειόντα να καταβάλει νομιμοτόκως στον ενάγοντα αναιρεσιβλήτο το συνολικό ποσό των 39.994 ευρώ, ως αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση για τη θετική ζημιά και ηθική βλάβη που του προκάλεσε με την περιγραφόμενη αδικοπρακτική συμπεριφορά του, ενώ ως μέσο έμμεσης αναγκαστικής εκτέλεσης της απόφασης απαγγέλθηκε προσωπική κράτηση διαρκείας ενός μηνός σε βάρος του αναιρεσειόντος. Η αίτηση αναίρεσης ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρα 552, 553, 556, 558, 564, 566 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ.), είναι συνεπώς παραδεκτή (άρθρο 577 παρ.1 Κ.Πολ.Δ.) και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (άρθρο 577 παρ.3 Κ.Πολ.Δ.). Κατά το άρθρο 914 ΑΚ, όποιος ζημίωσε άλλον παράνομα και υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει, κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στα άρθρα 297 και 298 ΑΚ, ενώ κατά το άρθρο 932 ΑΚ, σε περίπτωση αδικοπραξίας, ανεξάρτητα από την αποζημίωση για την περιουσιακή ζημιά, το δικαστήριο μπορεί να επιδικάσει εύλογη, κατά την κρίση του, χρηματική ικανοποίηση. Από τις διατάξεις των παραπάνω άρθρων, συνδυαζόμενες και με τις διατάξεις των άρθρων 330 ΑΚ και 15ΠΚ, συνάγεται ότι προϋποθέσεις της αδικοπρακτικής ευθύνης προς καταβολή αποζημίωσης ή (και) χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, είναι η ύπαρξη παράνομης συμπεριφοράς, οφειλόμενης σε υπαιτιότητα του δράστη, που περιλαμβάνει τον δόλο και την αμέλεια, η πρόκληση ζημίας ή αναλόγως ηθικής βλάβης και η αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της παράνομης συμπεριφοράς και της ζημίας ή της ηθικής βλάβης που προκλήθηκαν. Παράνομη είναι η συμπεριφορά που προσβάλλει τα προστατευόμενα από το νόμο δικαιώματα ή συμφέροντα άλλου και μπορεί να συνίσταται σε θετική πράξη ή παράλειψη, εφόσον στην τελευταία περίπτωση υπήρξε ιδιαίτερη νομική υποχρέωση προφύλαξης του προσβληθέντος δικαιώματος ή συμφέροντος και αποτροπής του ζημιογόνου αποτελέσματος. Τούτο συμβαίνει, όταν υφίσταται από το νόμο ή από δικαιοπραξία ή από την καλή πίστη κατά την κρατούσα κοινωνική αντίληψη και το γενικό πνεύμα του δικαίου υποχρέωση προστασίας και ειδικότερα όταν με προηγούμενη πράξη του δημιούργησε κάποιος κατάσταση επικινδυνότητας, χωρίς να έχει λάβει τα αναγκαία μέτρα για την αποτροπή του κινδύνου.

Υπαίτια είναι η συμπεριφορά που επιτρέπει να αποδοθεί στο δράστη προσωπική μορφή, δηλαδή η υπαιτιότητα βασίζεται στον ψυχικό δεσμό του δράστη με την αδικοπραξία. Με την έννοια αυτή η υπαιτιότητα, ως όρος της αδικοπρακτικής ευθύνης, διακρίνεται από τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής δικαιώματος ή έννομου συμφέροντος, ενδέχεται όμως η αμέλεια στη συμπεριφορά να την καθιστά συγχρόνως και παράνομη ή αντιστρόφως η πράξη της παράνομης προσβολής να υποδηλώνει η ίδια και την ύπαρξη υπαιτιότητας με την μορφή ειδικότερα της αμέλειας, που συμβαίνει όταν η προσβολή συνίσταται στην παραβίαση του γενικού καθήκοντος επιμέλειας, σύμφωνα με το οποίο αξιώνεται από κάθε κοινωνό να συμπεριφέρεται όπως ο μέσος συνετός συναλλασσόμενος, άσχετα αν κατά τα

λοιπά η συμπεριφορά του αποτελεί ή όχι και παράβαση συγκεκριμένου απαγορευτικού ή επιτακτικού κανόνα δικαίου. (ΑΠ 1723/2014, ΑΠ 1653/2010). Πρόσφορη δε αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της παράνομης συμπεριφοράς του δράστη και της ζημίας που προκλήθηκε, υπάρχει όταν η συμπεριφορά αυτή, κατά το χρόνο και τις συνθήκες που έλαβε χώρα, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας, ήταν ικανή και μπορούσε αντικειμενικά, κατά τη συνηθισμένη και κανονική πορεία των πραγμάτων, χωρίς τη μεσολάβηση άλλου περιστατικού, να επιφέρει τη συγκεκριμένη ζημία ή αναλόγως την αντίστοιχη ηθική βλάβη (ΑΠ 1361/2013, ΑΠ 366/2012). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 6 παρ. 2 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, που κυρώθηκε με το Ν. 53/1974, "παν πρόσωπον κατηγορούμενον επί αδικήματι τεκμαίρεται ότι είναι αθών μέχρι της νομίμου αποδείξεως της ενοχής του". Ταυτόσημη διατύπωση με την παρ. 2 του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ έχει και η διάταξη του άρθρου 14 παρ. 3 του Διεθνούς Συμφώνου για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα, το οποίο κυρώθηκε με το Ν. 2642/1997 και ορίζει ότι "Κάθε πρόσωπο που κατηγορείται για ποινικό αδίκημα τεκμαίρεται ότι είναι αθώο εωσότου η ενοχή του αποδειχθεί σύμφωνα με το νόμο". Με τις τελευταίες αυξημένης τυπικής ισχύος δύο διατάξεις, της ΕΣΔΑ και του Διεθνούς Συμφώνου για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα, δεν καθιερώνεται δεδικασμένο στην πολιτική δίκη από απόφαση ποινικού δικαστηρίου, αλλά κατοχυρώνεται και προστατεύεται το τεκμήριο αθωότητας του κατηγορουμένου (ΕΔΔΑ απόφαση της 27-9-2007 Σ. κατά Ελλάδος σκέψη 37, ΕΔΔΑ απόφαση της 11-2-2003 R. κατά Νορβηγίας, αριθμ. Προσφυγής ...97). Το τελευταίο δεν περιορίζεται μόνο στις περιπτώσεις εκείνες που ο διάδικος έχει την ιδιότητα του κατηγορουμένου στο πλαίσιο μιας ποινικής δίκης, αλλά έχει εφαρμογή και ενώπιον οιοδήποτε άλλου Δικαστηρίου που επιλαμβάνεται μεταγενέστερα είτε επί των αστικών αξιώσεων του παθόντος είτε επί θεμάτων διοικητικής ή πειθαρχικής φύσεως, όταν αυτό για τις ανάγκες της δίκης ερμηνεύει την ποινική αθωωτική απόφαση, που στηρίζεται στα ίδια πραγματικά περιστατικά με εκείνα που εισάγονται ενώπιον του, κατά τρόπο που δημιουργεί αμφιβολίες, ως προς την προηγούμενη απαλλαγή του διαδίκου (ΑΠ 1364/2011, ΑΠ 302/2016). Ειδικότερα το άρθρο 6 παρ. 2 της ΕΣΔΑ αποβλέπει στην προστασία των ατόμων που έχουν απαλλαγεί από τα ποινικά δικαστήρια ή έπαυσε η κατ' αυτών ποινική δίωξη, έτσι ώστε να μην αντιμετωπίζονται από τις δημόσιες αρχές ή άλλα όργανα σαν να ήταν στην πραγματικότητα ένοχοι για την παράβαση που τους είχε αποδοθεί (ΕΔΔΑ, Α. κατά Ηνωμένου Βασιλείου, απόφαση της 12-7-2013, αριθμ. Προσφυγής .../09 § 94). Τούτο οφείλεται στο γεγονός, ότι το τεκμήριο της αθωότητας, ως δικονομικό δικαίωμα, συμβάλλει κυρίως στην τήρηση των δικαιωμάτων υπεράσπισης και προωθεί ταυτόχρονα το σεβασμό της τιμής και της αξιοπρέπειας του διωκόμενου προσώπου (ΕΔΔΑ, Κ. κατά Ελλάδος, απόφαση της 28-11-2011, αριθμ. Προσφυγής ... § 32). Σε τέτοιες περιπτώσεις, το τεκμήριο της αθωότητας έχει ήδη εμποδίσει να απαγγελθεί άδικη ποινική καταδίκη. Χωρίς προστασία που αποσκοπεί στην τήρηση, σε κάθε μεταγενέστερη διαδικασία, μιας αθώωσης ή μιας απόφασης παύσης της ποινικής δίωξης, οι εγγυήσεις μιας δίκαιης δίκης που προβλέπει το άρθρο 6 παρ. 2 της ΕΣΔΑ θα κινδύνευαν να καταστούν θεωρητικές και απατηλές. Αυτό που είναι κρίσιμο, επίσης, μόλις τελειώσει η ποινική διαδικασία, είναι η φήμη του ενδιαφερομένου και ο τρόπος με τον οποίο την αντιλαμβάνεται το κοινό. Έτσι, δικαστικές αποφάσεις, οι οποίες μετά την αμετάκλητη αθώωση του κατηγορουμένου ερμηνεύουν, για τις ανάγκες της νέας δίκης, την ποινική αθωωτική απόφαση, που στηρίζεται στα ίδια πραγματικά περιστατικά, με εκείνα της νέας δίκης, κατά τρόπο που

δημιουργεί αμφιβολίες, ως προς την προηγούμενη απαλλαγή του, παραβιάζουν το τεκμήριο της αθωότητάς του (ΑΠ 1364/2011). Επομένως, η επιδίκαση αποζημίωσης εις βάρος του πρώην κατηγορουμένου δεν είναι επιτρεπτό στο πλαίσιο της ενότητας της έννομης τάξης, να δημιουργεί αμφιβολίες, όσον αφορά την προηγούμενη αθώωσή του (ΕΔΔΑ, Ο. κατά Νορβηγίας απόφαση της 15-5-2008, §§ 51 επ., αριθμ. Προσφυγής .../2004). Γενικότερα, το τεκμήριο αυτό και κατ' επέκταση η αρχή της δίκαιης δίκης παραβιάζονται και δημιουργείται συνεπώς λόγος αναίρεσης από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, όταν από τη μεταγενέστερη απόφαση προκύπτουν, άμεσα ή έμμεσα, υπόνοιες ή αμφιβολίες ως προς την προηγούμενη απαλλαγή του κατηγορουμένου (ΑΠ 1652/2013, ΑΠ 715/2017). Στη συγκεκριμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την παραδεκτή επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης (άρθ. 56/παρ. 24 Κ.Πολ.Δ.), το Εφετείο, δικάζοντας επί της από 14-3-2013 έφεση του αναιρεσιβλήτου κατά της πρωτόδικης απόφασης και μετά την εξεφάνιση αυτής, επί της από 14-12-2009 αγωγής του, που είχε απορριφθεί από το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, δέχτηκε, μεταξύ άλλων, ως προς την ουσία της υπόθεσης, τα ακόλουθα: "Οι διάδικοι ήταν κύριοι όμορων παλιών λιθόκτιστων διώροφων κατοικιών, από ισόγειο και ανώγειο ορόφους, στο δημοτικό διαμέρισμα ..., οι οποίες αποτελούσαν ενιαίο κτίριο, το οποίο είχε χωρισθεί στις παραπάνω δυο κατοικίες με λιθόκτιστο μεσότοιχο μέχρι τη στέγη, η οποία παρέμεινε κοινή και τα δυο τμήματά της, ένα κάθε οικίας, επικοινωνούσαν μεταξύ τους. Η οικία του εκκαλούντος είχε εσωτερική ξύλινη επένδυση, ηλεκτρολογική και υδραυλική εγκατάσταση, πάτωμα, το εμβαδόν κάθε ορόφου της ήταν 75,34 τετ. μέτρα και αποτελούνταν ο ισόγειος όροφος από αποθηκευτικούς και χώρους κύριας χρήσης και ο πρώτος όροφος από χώρους κύριας χρήσης. Ο εκκαλών χρησιμοποιούσε την παραπάνω οικία του ως παραθεριστική κατοικία, όπως και ο εφεσίβλητος, ο οποίος επιπλέον διέμενε εκεί σποραδικά και κατά τη διάρκεια του έτους. Στις 23-12-2006 και ώρα 15.55' περίπου, καθ' ον χρόνο ο εκκαλών δεν διέμενε στην παραπάνω οικία του, ενώ ο εφεσίβλητος, ο οποίος είχε αφιχθεί την προηγούμενη, είχε αναχωρήσει από εκεί περί ώρα 06.00', εκδηλώθηκε πυρκαγιά στην οικία του εφεσιβλήτου, η οποία έλαβε διαστάσεις και, μέσω, της κοινής στέγης, το πυρ μεταδόθηκε και στην οικία του εκκαλούντος, με συνέπεια να καταστρέψει ολοκληρωτικά και τις δυο οικίες και το περιεχόμενο τους, πλην δωματίου δέκα (10) περίπου τετ. μέτρων του ισογείου ορόφου της κατοικίας του εκκαλούντος. Η φωτιά εκδηλώθηκε και ξεκίνησε από το μεσότοιχο δωματίου στην ανατολική πλευρά της οικίας του εφεσιβλήτου, ο οποίος ήταν κατασκευασμένος από ξύλινα δοκάρια και σοβά. Αιτία της πυρκαγιάς ήταν η φθορά των καλωδίων της ηλεκτρολογικής εγκατάστασης του εφεσιβλήτου, που διέρχονταν από τον παραπάνω μεσότοιχο, την οποία φθορά προκάλεσαν ποντικοί. Εξαιτίας του γεγονότος τούτου, προκλήθηκε σπινθήρας, δεδομένου ότι ο εφεσίβλητος, παρά την απουσία του και σε αντίθεση με τον εκκαλούντα, είχε σε λειτουργία την ηλεκτρολογική εγκατάσταση της οικίας του, το πυρ μεταδόθηκε στα παραπάνω εύφλεκτα υλικά από τα οποία αποτελούταν ο μεσότοιχος του ανωτέρω δωματίου, με συνέπεια να λάβει διαστάσεις, με τα ανωτέρω αποτελέσματα. Ενόψει τούτων, η παραπάνω πυρκαγιά και τα αποτελέσματά της οφείλονται αποκλειστικά σε αμέλεια του εφεσιβλήτου. Και τούτο, διότι αυτός, ενώ απουσίαζε από την παραπάνω οικία του, δεν είχε μεριμνήσει να θέσει εκτός λειτουργίας την ηλεκτρολογική εγκατάστασή της, κατεβάζοντας το γενικό διακόπτη παροχής ηλεκτρικού ρεύματος, όπως όφειλε να είχε πράξει, για να αποτρέψει το ενδεχόμενο πρόκλησης, από τη λειτουργία της, βραχυκυκλώματος, πολύ δε περισσότερο όφειλε να είχε πράξει τούτο, καθόσον, στη

συγκεκριμένη περίπτωση, ο κίνδυνος βραχυκυκλώματος ήταν αυξημένος, δεδομένου ότι γνώριζε, ότι υπήρχαν ποντικοί στην ανωτέρω οικία του, οι οποίοι, όπως επίσης γνώριζε, προκαλούν φθορές στα καλώδια του ηλεκτρικού ρεύματος, με συνέπεια, εφόσον η ηλεκτρολογική εγκατάσταση είναι σε λειτουργία, να προκαλείται από την αιτία αυτή σπινθήρας, όπως συνέβη στην προκειμένη περίπτωση, με τις εντεύθεν βλαβερές, όπως οι ανωτέρω, συνέπειες, οι οποίες, έτσι και προνοητές είναι και να αποφευχθούν μπορούν, αν ο ιδιοκτήτης της οικίας και εν προκειμένω ο εφεσίβλητος, αποχωρώντας από την οικία του, θέσει εκτός λειτουργίας, με τον παραπάνω τρόπο, την ηλεκτρολογική της εγκατάσταση ή μεριμνήσει για την εξόντωση των τρωκτικών της οικίας του. Αν ο εφεσίβλητος είχε θέσει, φεύγοντας από το σπίτι του, εκτός λειτουργίας την ηλεκτρολογική του εγκατάσταση ή αν τουλάχιστον είχε μεριμνήσει προηγουμένως για την εξόντωση των τρωκτικών που υπήρχαν σ' αυτό, οπωσδήποτε δεν θα είχε προκληθεί το ανωτέρω βραχυκύκλωμα, δεν θα είχε δημιουργηθεί ο παραπάνω σπινθήρας, η ανωτέρω πυρκαγιά δεν θα είχε εκδηλωθεί και η οικία του εκκαλούντος θα εξακολουθούσε σήμερα να υπάρχει. Επομένως, ο εφεσίβλητος δεν έδειξε κατά τους παραπάνω τόπο και χρόνο τη συμπεριφορά που θα έδειχνε ο μέσος συνετός και ευσυνείδητος άνθρωπος του ίδιου τομέα επαγγελματικής δραστηριότητας, αν βρισκόταν υπό τις ανωτέρω συνθήκες, υπό τις οποίες βρέθηκε αυτός και την οποία και ο ίδιος όφειλε να δείξει, αλλά, αντίθετα, προέβη στις ανωτέρω πράξεις και παραλείψεις, εξαιτίας των οποίων προκλήθηκε η παραπάνω πυρκαγιά, με τις συνέπειες που προαναφέρθηκαν ...

Εξάλλου, από τα αποδεικτικά μέσα που προαναφέρθηκαν αποδείχτηκε περαιτέρω, ότι από την ανωτέρω πυρκαγιά ο εκκαλών ζημιώθηκε το συνολικό ποσό των 34.994 ευρώ. Ειδικότερα, ζημιώθηκε το ποσό των 30.000 ευρώ, στο οποίο ανερχόταν η αξία της ανωτέρω κατοικίας του κατά τον αμέσως προ της καταστροφής της χρόνο, ενόψει της θέσης, της χρήσης, της κατάστασής της, του εμβαδού της και των λοιπών στοιχείων που εκτέθηκαν παραπάνω γ' αυτή. Επίσης, ζημιώθηκε το ποσό των 4.994 ευρώ, στο οποίο ανερχόταν κατά τον παραπάνω χρόνο η αξία των εντός της οικίας του κινητών πραγμάτων του, τα οποία καταστράφηκαν εντελώς από τη φωτιά ...

Περαιτέρω, ενόψει των συνθηκών, υπό τις οποίες έλαβε χώρα η παραπάνω πυρκαγιά και οι οποίες προεξετέθησαν, του βαθμού υπαιτιότητας του εφεσίβλητου στην πρόκληση της πυρκαγιάς αυτής, της έλλειψης υπαιτιότητας του εκκαλούντος, του είδους, της φύσης και της έκτασης των ζημιών του τελευταίου από την εν λόγω πυρκαγιά, της αξίας των παραπάνω περιουσιακών του στοιχείων που καταστράφηκαν, των χρήσεων για τα οποία αυτά προορίζονταν και ήταν πρόσφορα, όπως τα στοιχεία αυτά εκτέθηκαν ειδικότερα παραπάνω και της στεναχώριας, την οποία δοκίμασε ο εκκαλών από την ανωτέρω αιτία, αυτός υπέστη ηθική βλάβη από την εν λόγω αιτία και τις συνέπειές της, για την ικανοποίηση της οποίας, ενόψει των στοιχείων, που προαναφέρθηκαν, όπως και των συνθηκών τέλεσης της ένδικης αδικοπραξίας, της βαρύτητας του πταίσματος του εφεσίβλητου, του είδους της προσβολής, την οποία υπέστη ο εκκαλών, της έκτασης των ζημιών του, όπως τα στοιχεία αυτά εκτέθηκαν ειδικότερα παραπάνω, του ότι η καταστραφείσα οικία του έχει αντικατασταθεί με άλλη καινούργια, η οποία έχει σχεδόν ολοκληρωθεί, με τις συνδρομές τρίτων, μεταξύ των οποίων και ο εφεσίβλητος, ο οποίος προσέφερε τμήμα του οικοπέδου του, του ότι ο τελευταίος έχει αθωωθεί για τον παραπάνω εξ αμελείας του εμπρησμό και της κοινωνικής και οικονομικής κατάστασης των

διαδίκων, απ' τους οποίους, πλην των όσων προαναφέρθηκαν γι' αυτούς, ο μεν εκκαλών είναι ηλικίας 86 ετών, συνταξιούχος και ο εφεσίβλητος ηλικίας 62 ετών, ιδιωτικός υπάλληλος, έγγαμος, απαιτείται το εύλογο ποσό των 5.000 ευρώ....".

Ωστόσο, αντίθετα με το ως άνω αποδεικτικό πόρισμα, στο οποίο το Εφετείο κατέληξε, από τις αιτιολογίες και το διατακτικό της υπ' αριθμ. 1329/2011 αμετάκλητης απόφασης του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ιωαννίνων, που παραδεκτά επίσης επισκοπείται, προκύπτει ότι ο αναιρεσείων κηρύχθηκε αθώος για το αποδιδόμενο σ' αυτόν έγκλημα του εμπρησμού από αμέλεια, όπως γίνεται δεκτό και από την αναιρεσιβαλλόμενη, το οποίο όμως έγκλημα στηρίζεται στα ίδια πραγματικά περιστατικά που συγκροτούν την αποδιδόμενη σ' αυτόν (αναιρεσείοντα) αδικοπρακτική συμπεριφορά και θεμελιώνουν την ευθύνη του τελευταίου έναντι του αναιρεσιβλήτου. Έτσι όμως, κατά τρόπο αντίθετο προς τις διατάξεις των άρθρων 6 παρ. 2 της ΕΣΔΑ και 14 παρ. 3 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα, η κατάφαση της αστικής αδικοπρακτικής ευθύνης του αναιρεσείοντος δημιουργήσει αμφιβολίες και υπόνοιες ως προς την αθώωσή του, ως κατηγορούμενου και την αποδυναμώνει. Ειδικότερα δε, με τον τρόπο αυτό, παρά την παραδοχή της αναιρεσιβαλλόμενης περί αθώωσης του αναιρεσείοντος, κατ' αποτέλεσμα, καταφάσκει η ποινική ευθύνη του τελευταίου για το αδίκημα για το οποίο αθώωθηκε. Το Εφετείο, συνεπώς, που αναγνώρισε την αστική ευθύνη του αναιρεσείοντος, ενώ έπρεπε να οδηγηθεί σε αποτέλεσμα συμβατό με την αθωωτική ποινική απόφαση, εσφαλμένα ερμήνευσε και εφάρμοσε τις παραπάνω ουσιαστικές διατάξεις και είναι αντίστοιχα βάσιμος ο κατ' ορθή εκτίμηση διαλαμβανόμενος στην υπό κρίση αίτηση σχετικός λόγος αναίρεσης από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ., με τον οποίο ο αναιρεσείων επικαλείται την ανωτέρω αθωωτική απόφαση. Πρέπει επομένως η κρινόμενη αίτηση αναίρεσης να γίνει δεκτή, να αναιρεθεί στο σύνολό της η προσβαλλόμενη εφετειακή απόφαση και να παραπεμφθεί η υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο Εφετείο, που την εξέδωσε, αφού είναι δυνατή η σύνθεσή του από άλλο δικαστή εκτός εκείνου που δίκασε (Κ.Πολ.Δ. 580 § 3), ενώ παρέλκει η έρευνα των λοιπών αναιρετικών λόγων. Ακολούθως, πρέπει να διαταχθεί η επιστροφή στον αναιρεσείοντα του κατατεθέντος από αυτόν παραβόλου (Κ.Πολ.Δ. 495 § 4), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα πρέπει, κατά το άρθρο 179 Κ.Πολ.Δ., να συμψηφιστούν στο σύνολό τους μεταξύ των διαδίκων, αφού η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόζονται ήταν ιδιαίτερα δυσχερής.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί την 148/2014 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Ιωαννίνων.

Παραπέμπει την υπόθεση στο ίδιο Εφετείο, συγκροτούμενο από δικαστή άλλο, εκτός εκείνου, που εξέδωσε την αναιρούμενη απόφαση. Διατάσσει την επιστροφή στον αναιρεσείοντα του κατατεθέντος από αυτόν παραβόλου.

Και

Συμψηφίζει μεταξύ των διαδίκων τα δικαστικά έξοδα.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 2 Οκτωβρίου 2017.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

και νυν Πρόεδρος του Αρείου Πάγου

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 12 Φεβρουαρίου 2018.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ